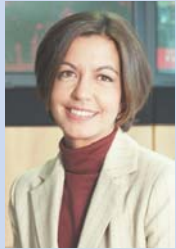

crònica del canvi

SETMANA DEL 29 DE SETEMBRE AL 5 D'OCTUBRE DEL 2003 // N°1

Entrevista Pàg.12
Àngels Barceló:

"Els canvis són bons a tots els nivells. Les coses s'han de moure, sinó s'enquisten"

Tema de la setmana Pàg.3

Balanç de l'actuació del govern de CiU

El PSC fa el ranking dels 100 fracassos d'Artur Mas

Els elevats peatges a les autopistes, un dels suspensos en la gestió del conseller en cap

Maragall construirà 42.000 pisos de protecció oficial

Habitatge i barris segurs són prioritaris en el programa del PSC-Ciutadans pel Canvi

Es proposa rehabilitar 37.000 pisos i promoure el lloguer

El pla preveu invertir 2.500 milions d'euros en els propers 4 anys

Es planteja la rehabilitació integral de 40 barris d'atenció prioritària

Sòl a disposició dels promotors públics i dels privats que estiguin disposats a fer habitatge assequible Pàg.6-7

Propostes per al Camp de Tarragona

Pàg.10

Lluís Miquel Pérez:

"Som la segona regió metropolitana i ens cal la unitat de les administracions"

El PSC es proposa impulsar les grans infraestructures pendents a la regió

Lluís Miquel Pérez, cap de llista del PSC a Tarragona

Els socialistes anuncien un pla estratègic per a la pagesia i volen que Lleida sigui el motor de la Catalunya agroalimentària Pàg.9

Falten
6
setmanes pel canvi

AGENDA

del 3 al 9 d'octubre

Dia 3 a les 12 hores

Autònoms amb Maragall

Barcelona

Acte amb Pasqual Maragall a la "Sala Sony" de Barcelona Activa. C/Llacuna 162

Dia 3 a les 19 hores

Porta a porta

Girona

QUIM NADAL, el cap de llista per Girona, inicia el porta a porta al barri Germans Sàbat de Girona.

Dia 4

Conferència Nacional PSC

Barcelona

PROGRAMA ELECTORAL, el PSC aprovarà el conjunt de propostes per a les eleccions autonòmiques del 16 de novembre, al Palau de Congressos de Catalunya (Av. Diagonal)

Dia 6

Fira a 'Les'

Val d'Aran

VISITA, el candidat Jordi Carbonell assistirà a l'acte a Vilanova de la Barca i a la Fira de Les (Val d'Aran).

Dia 6 a les 19 hores

Homes per a la igualtat

Tarragona

PRESENTACIÓ, Miquel Sánchez presentarà la Xarxa Homes per a la Igualtat al local del PSC de Tarragona.

Dia 7

CAP's i hospital

Figueres

VISITA, la candidata Marina Geli visitarà l'Hospital de Figueres i diversos Centres d'Assistència Primària i residències geriàtriques, dins la Ruta socio-sanitària de l'Alt Empordà.

Dia 7 a les 19,30 hores

Programa sanitat

Badalona

Acte de presentació del model sanitari pel Barcelonès Nord i Maresme, amb diversos responsables sanitaris i la diputada socialista Caterina Mieras, que clourà l'acte. A més, hi assistiran Francesc Planas Comes, cardiòleg de Badalona, Enric Batlle de Santiago, psiquiatre de Mataró, Maria Dolores Síntes Matheu, anestesiològa de Badalona, Rafel Garrido Diaz, Infermer de Santa Coloma de Gramenet, Roser Melús Moreno, psiquiatre Infantil de Badalona, Montserrat Portas Gómez, metgessa de Família de Sant Adrià. Al Museu Municipal de Badalona.

Dia 8 a les 19 hores

Programa sanitat a Girona

Figueres - Teatre Jardí

PROGRAMA SANITAT, la candidata Marina Geli presentarà el programa sanitari de les comarques gironines al Teatre Jardí de Figueres, PL. Josep Plà s/n.

Dia 8 a les 19 hores

Fira de Vielha

Val d'Aran

VISITA, el candidat candidat Jordi Carbonell assistirà a la Fira de Vielha.

Dia 9

Alt Empordà

Poblacions

VISITA, Quim Nadal visitarà diverses poblacions de l'Alt Empordà.

Dia 9 a les 19 hores

Xarxa de Dones

Reus

PRESENTACIÓ, Carme Valls i Miquel Pérez presentaran la Xarxa de Dones a Reus.

Dia 9 tot el dia

Tarragona

VISITA, Miquel Barceló visitarà Tarragona. Al matí, acompanyat de Lluís Miquel Pérez, serà a l'Institut d'Investigació Química i a la tarda, al Col·legi d'Enginyers.

L'equip de la veritat

L'equip de la veritat és un grup de treball que analitza l'actuació política i els missatges pre-electorals per contrastar-los amb la realitat

MAS FA CLIENTELISME AMB LES EMPRESSES DE TRANSPORTS DE VIATGERS

Les concessions han estat "blindades" entre 25 i 99 anys per un decret del Govern

Mas té por de perdre les eleccions i per aquest motiu ha començat a assegurar el "futur" dels seus amics. Mas, que en el passat havia estat empresari -sense gaire èxit- a les ordres de Lluís Prenafeta, no vol que els altres fracassin i els assegura posicions de monopoli per la via de la concessió administrativa perllongada ara per llargs períodes de temps d'entre 25 i 99 anys.

VEIEM LA TRAMPA:

1. A Catalunya per la Llei 12/1987 les concessions a les empreses de transport de viatgers eren per 20 anys i, per tant, finalitzen l'any 2007/2008.

2. Tant les directrius europees com la llei espanyola (Ley 10/2003 de Medidas urgentes de liberalización en el sector inmobiliario y transportes) són encara més estrictes en els límits de concessió. En el cas espanyol, és d'un mínim de 6 anys i un màxim de 15.

3. Per tal de saltar-se aquestes lleis i normatives europees, espanyola i catalana, el govern de Mas va aprovar el 13 de maig passat un decret (128/2003) que permet que les empreses que presentin un "pla de qualitat" podran també per decret veure perllongades les seves concessions i negoci per un termini de 25 anys i en alguns casos fins i tot de 99 anys! I tot això sense publicitat, ni concurs públic, ni res de res, excepte presentar un pla de compromisos que el Departament d'Obres Públiques avaluarà arbitràriament.

EL RESULTATS:

1. El decret està fet a mida dels grups empresarials més potents i en contra dels petits i mitjans.

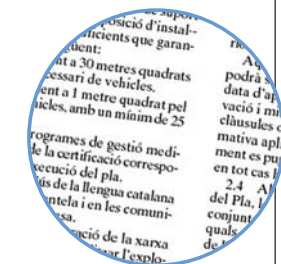
2. El decret permet la creació de monopolis en el sector del transport de viatgers.

3. Els ciutadans de Catalunya es veuran perjudicats per la reducció de la competència i l'enfortiment dels concessionaris front a l'Administració.

LA PREGUNTA:

1. Perquè no s'ha esperat a que acabi el termini de concessió que preveu la llei actualment i s'ha fet un concurs públic, amb publicitat i un procés d'adjudicació d'acord amb criteris objectius i coneguts per tots?

El decret del govern de la Generalitat es pot consultar a Internet: <http://www.diba.es>

Aquest és el decret que possibilita allargar les concessions entre 25 i 99 anys

EL TIRADOR**més val callar**

Jordi Pujol:
"El Fòrum sortirà bé, però a Barcelona hi ha massa bon rolló"
Tot i els esforços de Convergència i Unió.

Lluís Prenafeta:
"L'endemà passat de les eleccions, la gent enyorarà Pujol"
Ell ja fa temps que l'enyora.

Josep Piqué:
"Convergència ens hauria d'haver agrait molt més el que hem fet per ells fins ara"
De desagraïts, el món n'és ple.

Artur Mas:
"Si fos per l'oposició hauria de quedar-me tancat al meu despatx"
Home, tancat, tancat no, però una visiteta de tant en tant, més que res per complir amb la seva tasca de governant, fora bo.

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)

www.psc.es

www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75 08029 Barcelona

Dipòsit Legal: GI-1268-2003

PSC

EL PSC HA FET BALANÇ DE LA GESTIÓ DEL GOVERN

Els "100 fracassos" d'Artur Mas

Convergència i Unió "ha fracassat rotundament en un dels seus objectius principals: obtenir més diners". Aquesta és una de les conclusions de l'estudi que sobre l'acció del govern de la Generalitat ha elaborat el Govern Alternatiu de PSC-Ciutadans pel Canvi. Sota el títol d' "els 100 fracassos d'Artur Mas", s'ha fet del Consell Executiu una "oficina de promoció del candidat".

La setmana passada, en una cerimònica conferència de premsa, Jordi Pujol i Artur Mas feien el seu balanç d'una legislatura marcada pel compromís polític entre CiU i el Partit Popular. Es van esforçar en intentar distanciar-se d'un pacte gràcies al qual s'han mantingut en el Govern fins ara. Pujol i Mas asseguruen que l'acció de govern en matèria de benestar i família, ensenyament, sanitat i política territorial s'ha reforçat durant aquests darrers 4 anys. El balanç és radicalment oposat segons el repàs detallat que n'ha fet el PSC.

ATENCIÓ SOCIAL INSUFICIENT

Les dades reflecteixen que Catalunya està a la cua d'Europa en la despesa destinada a la protecció social. El Govern de la Generalitat destina només el 17,5% del PIB a protecció social, 2,6 punts menys que la mitjana de l'Estat espanyol i 9,8 punts menys que la mitjana europea. Catalunya és la comunitat auto-

noma que menys cobertura ofereix en serveis d'ajuda a domicili per a gent gran. Els ajuts per a famílies nombroses i per a famílies amb infants apareixen entre els més baixos de la UE, i només Grècia ofereix menys diners que l'actual govern de la Generalitat. El mal funcionament i la massificació de l'atenció primària, el problema de les llistes d'espera –el segon més greu de tot l'Estat, o el dèficit de 2.577 milions d'euros que ha acumulat la sanitat catalana, destaquen en el diagnòstic que fan els experts del PSC sobre el sistema públic de salut.

SUSPENS EN SALUT LABORAL

En l'àmbit del treball, es dona a l'executiu un suspens en salut laboral. La sinistralitat a Catalunya és un 14% superior a la del conjunt d'Espanya. Es recorden els escàndols al Departament de Treball relacionats amb el repartiment dels fons ocupacionals i el suposat finançament irregular d'Unió Democràtica. Entre els "100 fracassos" s'hi

inclou el suport a la política del PP i a reformes laborals que han suposat la retallada de drets als treballadors.

Es consideren "poc transparents i amb un marcat de clientelar" els avals i ajuts que la Generalitat concedeix a empreses. La mala qualitat del servei elèctric de Catalunya és, segons el PSC, un altre fracàs en política industrial

NO ES GARANTEIX L'ACCÉS A L'HABITATGE

La construcció d'habitatge públic ha caigut en picat: de 16.033 unitats el 1996, s'ha passat a 6.936 unitats l'any 2002.

S'ha incomplert el compromís de presentar una Llei d'Habi-

tatge i no es fomenta la rehabilitació de barris ni el lloguer.

LA "VENDA DE L'EBRE"

"El Govern s'ha venut l'Ebre a canvi de mantenir el suport del PP". És la primera conclusió pel que fa al Medi Ambient. S'ha invertit només un 30% del previst per protegir els boscos catalans, el problema dels purins s'ha agreujat i no s'ha acabat cap de les obres importants destinades al foment i modernització de regadius.

La manca d'efectius policials, i el fet que la Generalitat encara no hagi assumit la seguretat a tot el territori són els fracassos més rellevants en Interior i Justícia, segons l'anàlisi realitzada per l'equip Maragall.

El problema dels barracons afecta encara 28 centres escolars públics de Catalunya

Més peatges que autovies

L'informe del PSC sobre "els 100 fracassos d'Artur Mas" conclou que no s'ha prioritzat dotar el conjunt del territori de les infraestructures que necessita. En aquests 23 anys de govern de CiU, s'ha mantingut el fort pes dels peatges a Catalunya, que concentra el 29% de tot l'Estat. Les autovies gratuïtes en canvi, han passat del 8,4% al 6,4%.

No existeix ni el gran aeroport intercontinental, ni la xarxa ferroviària que el país demana. No s'han fet els grans eixos viaris d'acord amb les necessitats reals. En casos com l'autovia Cervera-Igualada, els interessos de grans empreses han condicionat l'actuació del Govern. Grans obres com la Línia 9 del Metro, o el

canal Segarra-Garrigues es fan a pagament ajornat. S'aplica el "ja ho pagarà Maragall".

Manca d'inversió a l'escola pública

El PSC constata "discriminació de l'escola pública" i critica que augmentin els recursos destinats als centres privats mentre es redueixen les inversions per a la pública. No s'han eradicat els barracons i 28 centres públics encara no disposen

d'un edifici en condicions. La Generalitat només gasta la meitat del pressupost destinat a construccions escolars. L'informe recorda que el Govern de CiU va prometre 30.000 noves places d'escola bressol i tot just en farà 6.000.

Joaquim Nadal
Portaveu parlamentari
Cap llista per Girona

JOAQUIM NADAL

Només hi ha una elecció: Continuitat o Canvi?

Les eleccions del 16 de novembre plantegen una qüestió clau gairebé única que obliga a la reflexió a l'hora d'anar a votar, sobretot en els votants progressistes i catalanistes. El dilema que està en joc és concret en escollir entre continuïtat i canvi. Continuitat vol dir resignació, solitud, decadència, dependència i desconfiança; vol dir post-pujolisme sense Pujol, vol dir Artur Mas. El canvi és el salt endavant, la iniciativa, la solidaritat, la seguretat, el lideratge, el diàleg i el catalanisme; el canvi és diu Pasqual Maragall. CiU camufla aquesta continuïtat amb un maquilatge de "releu generacional", però

que només pot fonamentar-se en la reelecció del vell pacte CIU-PP. Una continuïtat sense lideratge, amb un candidat que no controla la federació, disposat a pactar amb qui sigui per seguir manant i amb altres dirigents que esperen el seu fracàs.

Artur Mas accentua els defectes de Pujol i empetiteix les seves virtuts. La seva elecció imposada i pre-cuïnada pretén perpetuar el pujolisme sense Pujol. El seu nacionalisme és instrumental, la seva gestió al govern s'ha caracteritzat per la manipulació, l'intervencionisme i la propaganda. Ha acumulat 100 fracassos i s'ha gastat 100 milions d'euros en promoció personal dels pressupostos públics de tots els catalans.

Josep Piqué aporta un to d'elegància a la rànica imatge del PP català, que vol servir per dissimular el projecte antisocial i antiautòmic de José Maria Aznar, de qui l'exministre ha estat fidel escuder. Serà l'encarregat d'aplicar la fórmula Aznar a Catalunya: desmantellament de l'estat del benestar i un anticatalanisme gairebé pre-constitucional; el pitjor futur per Catalunya. La indefinició d'ERC alimenta l'esperança de la continuïtat de CiU i li permet fer creure en un utòpic front nacionalista basat en un miratge que n'han dit sobiranisme. Esquerra no demostra ser una força madura i consistent si continua amagant als electors la resposta a la qüestió clau d'aquestes eleccions. Proposar ara un govern de concentració nacional és només una fugida endavant per dissimular la seva indefinició estratègica.

El canvi: Pasqual Maragall, el PSC i Ciutadans pel Canvi, som avui l'única garantia de canvi. I no estem sols en aquesta voluntat. La compartim amb una àmplia

majoria política i social. És per això que confiem tenir al costat a totes les forces polítiques progressistes de Catalunya. No hi ha cap intenció monopolitzadora, però cal tenir ben clar que només hi ha una garantia del canvi. És una àmplia victòria electoral del PSC-Ciutadans pel Canvi assegura aquest canvi.

L'objectiu doncs és que els socialistes obtinguem la màxima distància respecte del nostre adversari. Si volem el canvi, el PSC-CpC ha de guanyar per molt. L'única seguretat del canvi és votar Maragall. Tan sols així s'evitarà la pèrdua de vots progressistes o la temptació d'utilitzar-los per afiançar la continuïtat.

Volem un canvi real, un canvi polític, un canvi social, un canvi de mentalitat, un canvi de lideratge, un canvi d'orientació. Una nova política social per als homes i les dones d'aquest país. Una nova ambició per Catalunya.

El repté és prou seriós i no val a badar.

LA LENTITUD DEL DESPLEGAMENT:

Menys policies, menys autoritat i més inseguretats

ANTONI SIURANA

La seguretat és avui una de les preocupacions dels ciutadans de Catalunya, i curiosament quan tant el govern de l'Estat com el de la Generalitat són en mans de partits de dreta que, amb més o menys demagògia, fan de la seguretat un dels principis prioritaris, sovint amb excessos que limiten les llibertats. Però quan un govern parla de seguretat i no té una política de seguretat es distancia cada vegada més dels seus ciutadans. La lentitud en el desplegament dels Mossos d'Esquadra, acompanyada del desmantellament de comissaris i casernes del Cos Nacional de Policia i Guàrdia Civil, ha deixat municipis i comarques en una situació preocupant, com bé han denunciat en aquests últims anys alcaldes de tots els colors polítics.

El govern de l'Estat ha reduït amb pressa els seus efectius policials a Catalunya, amb l'argument que la seguretat és una competència traspasada a la Generalitat. El govern de CIU, presidit pels senyors Pujol i Mas, no han tingut fins ara massa pressa en completar el desplegament dels Mossos, en contrast amb la pressa que tenien per obtenir de l'Administració de l'Estat aquesta i altres competències. Els uns pels altres i la casa, en aquest cas Catalunya, cada cop amb menys seguretat. CIU i PP aliats durant tota la legislatura no han estat capaçs d'assegurar un traspass ordenat d'un servei públic tan fonamental. El resultat és l'augment d'inquietud en la ciutadania.

La realitat a Catalunya és que en aquelles comarques on ja està consolidat el desplegament de Mossos d'Esquadra es compleixen els varem reglamentaris de nombre d'efectius per habitant; per exemple, a Manresa hi ha 4 policies per cada 1.000 habitants. Per contra, allà on encara no s'ha fet el desplegament, en els últims dos anys les proporcions estan molt per sota del que és prudent; a Vilanova i la Geltrú, per exemple, amb una població similar a Manresa, només hi ha 0,7 policies per cada 1.000 habitants. Els ciutadans tenen el mateix dret i han de tenir la mateixa protecció visquin on visquin i això ho ha d'assegurar la policia, ja sigui autonòmica o sigui estatal.

El govern de la Generalitat té la responsabilitat de la seguretat ciutadana i actua per omissió. Té mecanismes de coordinació policial, com la Junta de Seguretat de Catalunya, i ha estat donant suport al govern de l'Estat en tota la legislatura. ¿Com és que no ha resolt un problema que cada vegada més augmenta el grau d'inquietud de la ciutadania?

La conselleria de Governació ha fet un desplegament correcte dels Mossos allà on s'ha fet, però no ha demostrat la mateixa eficàcia i dedicació en completar el desplegament en tot el territori, a substituir amb rapidesa les baixes que produeixen els cossos estatals, o a convèncer al seu soci de govern, el PP, de mantenir les dotacions policials allà on la Generalitat no ha pogut o no ha sabut arribar. No haver-ho fet és responsabilitat del govern de la Generalitat. Mentre, la inseguretats creix i en algunes ocasions s'acosta perillosament a escenaris com els de Madrid o València que, en alguns

moments, han estat exemples de manca total de política de seguretat.

Al llarg de la legislatura que ha acabat, el grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi vam proposar al Departament d'Interior cercar el consens en aquesta qüestió, començant per reconèixer el diagnòstic que hem exposat. Volem que el govern assumís les seves responsabilitats, que el conseller assumís el comandament efectiu i únic de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat a Catalunya i que, a través de la Junta de Seguretat de Catalunya, s'exercís aquesta autoritat per garantir a tots els catalans el mateix dret a la seguretat, per tant, la mateixa protecció.

Aquesta setmana, els Mossos han començat a desplegar-se a diverses ciutats del Barcelonès, però el problema persisteix i s'agreuja allà on encara els falten mesos perquè els toqui el torn. No s'han complert resolucions del Parlament com la que demanava un increment de 3.000 policies per aconseguir la ràtio de 4,4 agents per 1.000 habitants. Vivim una situació insostenible que sovint s'agreuja amb la manca d'entusiasme de les mateixes dotacions en intervenir en situacions conflictives o en intervenir-hi malament o de manera excessiva.

Contra la burocràcia policial, els socialistes tenim un model policial. Un model que no és aïllat, sinó del que formen part polítiques transversals que lliguen la seguretat, a l'habitatge, a l'educació, l'escolaritat o l'atenció social. Responsabilitats també de la conselleria d'Interior, en sintonia solidària amb la resta de conselleries del govern. Un govern amb autoritat per a un país segur. El canvi és necessari.

Antoni Siurana es alcalde de Lleida, Conseller de Governació i Interior al Govern Alternatiu de Pasqual Maragall

Revista
de premsa

EL PAIS
El PSC y la
Constitución de 1978

J. A. González Casanova

profesor de Derecho Constitucional de la UB

...Las propuestas de Maragall son tan combatidas por los conservadores de uno u otro pelaje como lo fueron hace un cuarto de siglo y, mucho antes aún, frente a Pi i Margall. Porque el PSC y su presidente pretenden culminar el edificio que idearon y estuvieron a punto de construir en 1978; edificio que se truncó, desfiguró y erosionó en sus cimientos y que hoy se empeña en conservarlo así quien entonces ya lo veía como un aerolito destructor de

la España eterna en su injusto monolitismo. ¿Quién puede creerse que el "nou Estatut" de Pujol-Mas es algo más que una añagaza para seguir comerciando con un Gobierno del PP? Como ha pronosticado Maragall, los verdaderos catalanistas, que de verdad quieren para los catalanes el autogobierno y la influyente presencia en España y en Europa que tanto proclaman, acabarán por apoyar y sumarse al único proyecto que aspira a una estable garantía, jurídica y política, de lo legítimamente reivindicado y por darle una vida creadora y eficaz a la Constitución de 1978; esa vida que le está arrebatando, con alevosa hipocresía, quien tan a menudo viola nuestro Estado de derecho al dictarles a jueces, magistrados y fiscales, la sentencia que condena a cuantos la quieren viva...

El discreto encanto
de la ambigüedad

Francesc de Carrenas es catedrático de Derecho Constitucional de la UAB.

...Sea como sea, la desatada euforia de los dirigentes de ERC es muy visible: por debajo de los tupidos bigotes de

Carod asoma la contenida sonrisa de quien tiene el triunfo asegurado. Con esta cara de satisfacción, parece expresar su confianza en formar parte, en cualquier supuesto, del Gobierno. "Con Convergència o con los socialistas, depende de quién me haga la mejor oferta", parece cavilar un Carod con aires del Tartufo de Molière; "en definitiva, ambos me necesitarán para alcanzar la mayoría parlamentaria".

Supongo que los dirigentes de ERC consideran que en esta ambigüedad radica su discreto encanto. Sin embargo, no me extrañaría que al practicarla con tanto desenfado estuvieran cavando su propia fosa: todo ciudadano, en principio, quiere saber cómo se utilizará su voto.

Elo, además, se agudiza en momentos como el presente. Las próximas elecciones catalanas plantean, antes que nada, un dilema: continuidad o cambio. En otras palabras, Mas o Maragall. Ante esta situación, dar tu voto a un partido que no sabes cómo lo utilizará es muy poco estimulante: si estoy por el cambio, quiero que mi voto contribuya al triunfo de Maragall; si estoy por la continuidad, quiero ayudar al triunfo de Mas...

Consulta el text complet del
programa electoral del PSC
al web:

www.maragall.org

o truca'ns al telèfon:

900 199 800

PSC

El llibre de les il·lusions

MÀRIUS CAROL

El país disposen dels seus atres geogràfics, de les seves enciclopèdies històriques i fins i tot de les seves vides de sants. Però moltes vegades s'oblida que també els pobles disposen del seu llibre de les il·lusions on s'acumulen anhels i ànsies, desitjos i afany. Pasqual Maragall està convençut que ell figura a les primeres planes com a valor il·lusionant dels catalans, després que fa quatre anys es quedés a un pam de la glòria. Aquest període ha acabat sent, però, més un parèntesi que una etapa, més un ralenti que un cop de gas, més un temps d'espera que no d'esperança. Així que el candidat socialista pensa que és hora de fer via, d'emprar el motor a fons, de dibuixar de nou la línia de l'horitzó. Ell que va posar Barcelona en el mapamundi del disseny, està convençut que podrà col·locar Catalunya al planisferi de la modernitat.

Maragall és un polític que se l'entén més quan governa que quan parla

El PSC va imprimir un calendari amb una fotografia en què semblava que Maragall acompanyés a Jordi Pujol cap a la porta. L'inquilí del Palau de la Generalitat va entrar amb cara de llogater i sortirà el 16 de novembre amb sensació de propietari, després de vint-i-tres anys de trepitjar parquets i gastar

butaques. Al líder socialista li agradaria ser ell qui pengés el calendari del 2004 al despatx del president. Sap que els estudis de mercat li són lleugerament favorables però coneix prou bé que l'única enquesta que dóna realment la victòria és la que fan les urnes. En qualsevol cas, té la certesa que vencerà als punts, així que intenta mantenir el seu rival a la mitja distància a fi d'evitar un cop inesperat que canviï la dinàmica del combat.

Aquest "Meccano" que anomenem Catalunya comença a tenir massa cargols rovellats, massa peces que grinyolen.

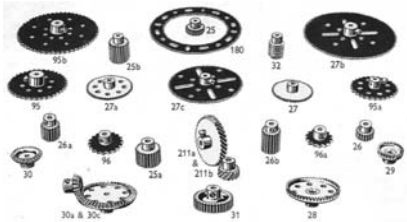
Amb el seu ulls de savi oriental, albira un futur victorós, mentre que el seu rictus de guerriller zapatista li facilita que no se li descobreixi el seu presentiment. El seu aire desmenjat i la certesa que no pot deixar escapar l'oportunitat que se li presenta li dóna un aspecte d'Indiana Jones de Sant Gervasi a punt d'afrontar l'última creuada, encara que el sant grial a conquerir segurament estarà envoltat de sorpreses. Maragall confia que seguirà les petjades de Pujol com ho va fer en el passat, doncs si un dia el va succeir com a cap d'escoltes, també ara podria rellevar-lo com a president de sis milions de ciutadans amb esperit de "scout". Fins i tot hi ha qui li veu al candidat alguns "tics" pujolians, encara que passats pel vernís del disseny i embolcats de "new age".

Els qui fa quatre anys es creien que es consu-

miria en l'avorriment del seu escó del Parlament s'equivocaren. Déu n'hi do les sacsejades que ha donat a la cambra catalana, que ha estat menys balneari que mai, menys oasi que sempre. Maragall s'ha posat les piles com el conillet de Duracel per arribar a les eleccions en forma. Els qui li critiquen que a vegades es refugia a la seva casa de Rupit haurien de saber que és una mena de Castelgandolfo del gran "pope" del socialisme català on l'ànima se li asserena. Més o menys com aquell bisbe de Girona que estiejava a les mateixes contrades. Maragall és un polític que se l'entén més quan governa que quan parla. Els qui l'ataquen qualificant les seves idees renovadores de "maragallades" haurien de saber que és bo que qui aspira a canviar un país tingui manual d'instruccions i una bona maleta de bricolatge. Gens inútil quan aquest "Meccano" que anomenem Catalunya comença a tenir massa cargols rovellats, massa peces que grinyolen. I és que fa massa temps que ens el van dur els Reis i cal un nou pas de rosca, una mà de pintura.

Màrius Carol és periodista i escriptor

1000 raons pel CANVI

Àlex Fernández
arquitecte:

"Dono suport a Maragall perquè Catalunya necessita un President que desenvolupi les infraestructures que el país necessita pel seu progrés econòmic i que promogui polítiques públiques que facin possible l'accés a l'habitatge de qualitat i a preus racionals de tots els catalans".

David Sierra
treballador del sector químic

"La Catalunya convergente y de derechos da pena. Estoy por un cambio total y haré todo lo posible para que gane Pasqual Maragall. Estoy seguro que será un excelente President. Catalunya necesita un canvi...amb Pasqual Maragall!".

Eva Nebot
polítologa

"Dono suport a Maragall perquè és fonamental un canvi polític cap a una Catalunya més participativa, on s'escoltin, es respectin i es tinguin en compte les propostes dels moviments socials i amb mesures que facilitin i fomentin la comunicació entre l'administració pública i els ciutadans".

Francesc Trillas
economista

"Estic amb Maragall perquè és un polític amb idees, perquè ha viatjat i parla idiomes. Necessitem líders que puguin gestionar la Catalunya de la globalització. Perquè és un líder modern que creu en l'avantatge de mercats potents que vagin més enllà de privilegis i proteccionismes".

Jordi Llísterri
Periodista, membre del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona.

"Pasqual Maragall ha demostrat que es pot entendre amb les diverses sensibilitats religioses del nostre país. Serà el president que més facilitarà el diàleg i que crearà més complexitats amb les diferents tradicions religioses i amb els moviments cristians de base".

Enric Sopena
periodista

ENRIC SOPENA

Vell i, a més, exclouent

Artur Mas ha declarat a El Periódico de Catalunya: "Seria absurd que en plena democràcia, Catalunya entregués lliurement el seu poder polític als poders de Madrid. I això passaria si governés el partit socialista. Seria una rendició voluntària de Catalunya a Madrid. I això, en democràcia, encara no s'ha vist mai".

¿Mai? Artur Mas té una memòria massa selectiva. Oblida esdeveniments recents dels quals ell n'ha estat protagonista. O Jordi Pujol.

Josep Piqué sembla tenir-la més precisa, la memòria: "Li recordo amb freqüència a Pujol que si és president de la Generalitat és gràcies al PP de Catalunya. Potser també se li hagi de recordar al senyor Mas que si avui és conseller en cap és també gràcies al PP".

Piqué no recorda, però, que en la investidura de Pujol de la tardor de 1999, Alberto Fernández Díaz va posar una mica car el seu suport a Pujol. Llavors, Madrid -el del PP- li va fer baixar els fums. Li va advertir que amb les coses de menjar no s'hi juga-

va i que una cosa era fer la guitza amb allò de "Pujol, enano, habla castellano" i un altra no garantir-li a Aznar la seva pròpia investidura: faltaven cinc mesos per a les generals. I si Aznar ja era president -des de 1996- ho era, sobretot, per Pujol.

John Kenneth Galbraith -el més lúcid economista nordamericà- va escriure "El professor de Harvard". El professor visita Texas i en treu aquesta conclusió dominant allà: "L'home bo ha de tenir fe en Texas (...) L'únic dubte pertanyia al fred i atropellat Nord, a les races inferiors de més enllà del

sol". És bo que els catalans tinguin també fe en Catalunya. Però sense deixar-se entabanar per teories demagògiques o xovinistes. Cap partit representa per si sol Catalunya. Tan català és CIU -que podria tornar a pactar amb el PP- com el PSC o Iniciativa o ERC. El temps de lliurar patents de catalanitat s'ha acabat. Ara és temps de canvi. ¿O resulta que Pasqual Maragall, per ser socialista, és una mena de botifler? Artur Mas -que va de jove- repeteix un discurs vell i, a més, exclouent.

OPINIÓ

L'HABITATGE

Tres joves en busca de pis

El Carles Puig és de Ripoll i estudia a Girona. Quatre cops per setmana ha de fer el trajecte de Ripoll -

Girona -Ripoll, perquè encara no ha trobat un lloguer digne. Ho diu encogint les espatlles, "qui havia de dir que la millora de la Universitat se'n giraria en contra!". A mesura que es va ampliant l'oferta universitària a Girona, augmenta també la demanda d'habitatge d'estudiants de fora de la ciutat. "Els propietaris ho saben, i demanen més i més -explica el Carles- i aquest any llogar un pis a Girona és un 15% més car que l'any passat". Per això busca casa a Salt o a Sarrià de Ter, perquè els lloguers accessibles són cada vegada més lluny del centre.

A Barcelona, amb 24 anys, el Sergi Calvo ha optat per comprar un pis. Ni ell ni la seva companya tenien intenció de convertir-se en propietaris d'aquest pis de 58 metres quadrats "que porta de regal una hipoteca per 30 anys", però expliquen que han perdut molt temps "buscant un lloguer que no fos absurd". Han estat mesos visitant, segons el Sergi, "pisos sense llum, petits, que cauen a trossos i pels quals demanen barbaritats" i finalment han optat per comprar "perquè els pares es van compadir". Els pares del Sergi i els de la seva companya han posat diners per a l'entrada i, així és el que els ha permès la compra "si no és pels pares, encara estaríem mirant pisos".

En canvi, la Núria Farré no s'ha plantejat mai comprar un pis, encara que comptés amb l'ajut dels pares. Per a ella el lloguer és una opció vital, perquè just ha acabat la carrera d'Història i vol decidir el seu futur "des de la llibertat i no des de la condemna d'una hipoteca". Però buscar un pis de lloguer "és una feina de desgast" explica, "no només pels preus, sinó pel tracte que rep qui busca, sense cap mena de respecte". És queixa que no és gens clar el criteri de selecció d'inquilins, que apareixen a la premsa anuncis de pisos que ja s'han llogat fa mesos, que ha visitat pisos amb una vintena més d'aspirants a llogater i que fins i tot s'ha trobat amb "gent sense escrúpols que lloga el pis al millor postor".

INFORME

L'habitatge és un dels eixos centrals de la proposta de canvi de Pasqual Maragall. Cada dia es construeix més però hi ha menys habitatges protegits. El PSC preveu construir-ne 42.000 en els propers quatre anys

Segons les estadístiques, el 67 % de joves d'entre 25 i 29 anys viu encara a casa dels pares. Però la Núria Farré s'enfada quan sent aquestes dades "perquè sembla que ens quedem a casa per mandra". Just ha acabat la carrera d'Història i aquests dies "celebra" els quatre mesos que fa que busca un pis de lloguer a Barcelona. Busca "un pis petit, amb dues habitacions, de 450 euros al mes, no gran cosa". Però aquest lloguer ja és més del que pot pagar sola (el seu sou d'administrativa amb contracte temporal és de 600 euros) per això fa el que fan molts joves actualment: decidir-se a viure en parella per poder marxar de casa. Però de moment, no ha tingut sort, i ha de continuar buscant perquè "hi ha molt pocs pisos de lloguer i moltíssims joves que volem marxar de casa". Les xifres li donen la raó: a Catalunya, només 1 de cada 7 habitatges és de lloguer.

L'HABITATGE PROTEGIT ERA EL 34% FA 8 ANYS I ARA ÉS NOMÉS EL 9%.

El cas de la Núria no és aïllat. Hi ha milers de joves a Catalunya, que no poden comprar un pis, i no en troben cap que s'adeqüi a les seves necessitats de lloguer. Segons l'Oriol Nel·lo, responsable de política territorial i habitatge de l'equip Maragall, "estem vivint una gran para-

2.50
vive!

doxa: en els darrers 10 anys s'ha construït l'equivalent a una Barcelona sencera, 600.000 habitatges, i mai com ara havia estat tan difícil per a la majoria accedir-hi". Per això, el projecte socialista té com a prioritat un pla de soc per trencar aquesta tendència "perquè, explica el líder del PSC Pasqual Maragall, l'habitatge és un dret constitucionalment garantit i és obligació del Govern de la Generalitat crear les condicions perquè l'accés a l'habitatge sigui possible per a tothom, i en particular per als joves". Entre 1996 i l'any 2000, l'habitatge protegit va caure en picat a Catalunya: del 34 % de quota d'habitatge protegit, al 4 %; és a dir, va baixar 30 punts percentuals, i el lleu augment que s'ha experimentat en els darrers dos anys -fins al 9%- és molt lluny de les necessitats reals de la societat catalana.

LES FAMÍLIES DEDIQUEN MÉS DE LA MEITAT DELS SEUS INGRESSOS A L'HABITATGE

Avui, les famílies dediquen el 60% dels seus ingressos a l'habitatge. Fa només 10 anys, hi dedicàvem només el 30%. Però és que a més, la dificultat de crear la pròpia llar provoca efectes en cadena, com ara la baixa natalitat, la degradació d'alguns barris on els preus són més baixos, i el desequilibri territorial.

Oriol Nel·lo
Portaveu Política Territorial i Habitatge (PSC-CpC)

ORIOU NEL·LO

L'habitatge a Catalunya: preguntes amb resposta

Manca habitatge a Catalunya? L'any passat va iniciar-se la construcció de 80.847 habitatges i en els darrers deu anys se n'han construït 500.236. És com si en la darrera dècada haguessim aixecat gairebé una nova Barcelona. Avui el parc d'habitatge supera les tres milions d'unitats, és a dir, si tot l'habitatge estigués permanentment ocupat, hi hauria una unitat per a cada dues persones.

Com és, doncs, que l'accés a l'habitatge és tan problemàtic per a sectors molt importants de la població, especialment els joves? La resposta, és clar, està en primer lloc en els preus: tot i l'increment extraor-

dinari de l'oferta aquests han crescut en els darrers anys de manera acceleradíssima, cinc cops més de pressa que els salaris. D'altra banda, una part molt important del parc (més d'un milió d'unitats) és o bé habitatge secundari o bé està buit. Per què es parla de bombolla immobiliària? La situació dels mercats borsaris i el baix preu del diner desvien cap al sector immobiliari un gran volum d'actius financers. Així, una part important de l'habitatge nou no s'adquireix per tal d'utilitzar-lo com a vivenda sinó com a inversió. Quines són les conseqüències d'aquesta situació? Socials: els joves, les famílies amb menys recursos i els immigrants tenen moltes dificultats per accedir a l'habitatge i, quan ho aconsegueixen, hi han d'emergar una part molt important dels seus recursos; econòmiques: l'endeutament de les famílies creix amb els riscos que això comporta pel sistema creditici i per l'economia tota sencera, com ha advertit el Banc d'Espanya; demogràfiques: els joves retarden l'edat d'e-

manipació i redueixen, així, el nombre de fills; urbanístiques: la població amb menys recursos tendeix a concentrar-se en els barris on els preus són més baixos amb el perill de la formació de guetos. I davant d'això què haurien de fer els poders públics? L'habitatge és un dret, recollit a la Constitució. És per tant una obligació de l'Administració garantir les condicions en què tots els ciutadans puguin accedir a un habitatge. El Govern del PP, a Madrid, i el de GilJ, a la Generalitat, s'han mostrat incapaces de garantir aquest dret. Així, a Catalunya, el percentatge d'habitatge social que es fa s'ha reduït (en comptes d'incrementar-se) i la seva fiscalitat ha empitjorat en molts aspectes. En què consistiria el canvi en matèria d'habitatge? El govern de la Generalitat presidit per Pasqual Maragall impulsarà una política d'habitatge basada en quatre objectius: a) Fomentar el lloguer. Per tal de trencar la rigidesa del mercat i donar entrada als joves es fomentarà el mercat de lloguer amb la

desgravació o ajuda directa per als llogaters de 600 euros anuals per a subvencionar les despeses d'habitatge. b) Increment de l'habitatge protegit. Es doblarà la producció d'habitatge protegit, per fer-ne, com a mínim, 42.000 unitats en quatre anys. D'aquest, se'n destinarà, com a mínim, un 50% a lloguer. c) Millora de l'ús del parc d'habitatge. S'incentivarà la sortida al mercat de l'habitatge buit a través de polítiques fiscals i la creació d'un registre específic. Així mateix, es vetllarà per evitar la sobroocupació de vivendes que s'està produint en alguns barris. d) Rehabilitació d'habitatge i de barris. S'impulsarà la rehabilitació de 40.000 unitats d'habitatge en quatre anys i s'establirà un programa de rehabilitació integral d'aquells barris i àrees urbanes que requereixin atenció especial, amb una inversió de 540 milions d'euros. Amb aquestes polítiques el govern de Pasqual Maragall defensarà el dret de tots els ciutadans a un habitatge digne.

100 milions per a habitatge assequible

L'HABITATGE

El PSC està decidit a trencar aquesta tendència elaborant un pla de xoc per als pròxims quatre anys. Maragall ha anunciat que el seu govern invertirà 2.504 milions d'euros a crear habitatge assequible. Des de la Generalitat, el PSC crearà 42.000 habitatges protegits al llarg dels quatre anys de mandat recuperant la presència d'aquest tipus de llars fins a la quota del 20%. La meitat d'aquests habitatges es destinaran al lloguer, per augmentar el parc de pisos accessibles no només per als joves, sinó també per a les famílies amb rendes baixes, que recorren a la fórmula del lloguer. Especialment per a aquests nuclis familiars, Maragall s'ha compromès a establir una desgravació de 600 euros en el tram autonòmic de l'IRPF sobre els contractes de lloguer de les famílies amb rendes de menys de 21.000 euros l'any.

REHABILITACIÓ DE 37.000 PISOS

Un dibuix realista de l'habitatge disponible a Catalunya ha de tenir en compte, també, l'important nombre de pisos vells i buits que suposen, diu Maragall, "un

luxo que no ens podem permetre". Es calcula que un terç dels habitatges que hi ha avui a Catalunya, no són l'habitatge principal i en un país on el sol cada vegada és més escàs, cal fomentar l'entrada dels pisos buits de nou al mercat. Per aconseguir-ho, el primer pas és la creació d'un registre de pisos desocupats, per identificar la bossa d'habitatges disponibles que poden rebre un tractament fiscal favorable per entrar al mercat de lloguer. D'aquesta manera, el PSC calcula rehabilitar 37.000 pisos en els propers quatre anys, amb una inversió de 400 milions d'euros.

L'APOSTA PER CONSERVAR ELS BARRIS

L'encariment especulatiu dels preus dels pisos ha provocat un altre fenomen pervers en matèria d'habitatge: la degradació d'àrees perifèriques, on la sobreocupació dels habitatges està accelerant la degradació de les finques, i de retruc la degradació de la xarxa social del barri. El PSC s'ha compromès a invertir en la recuperació i rehabilitació dels 40 barris més degradats de

L'habitatge de nova construcció és un dels eixos d'actuació per trencar la bombolla immobiliària, però el projecte socialista preveu també la rehabilitació de pisos buits que cal que tornin a entrar al mercat immobiliari.

Catalunya, on la inacció ha posat en joc no només l'habitatge, sinó la cohesió i la convivència. El projecte socialista per trencar la bombolla especulativa de l'habitatge compra, a més, amb la reforma a fons de la Llei de l'Habitatge. Segons el programa del PSC, es tracta de poder "posar sòl a disposició dels promotors públics, les entitats socials, i el sector privat que cooperin amb la nova política d'habitatge" que, en els primers quatre anys de mandat, ha de començar a canviar les històries de molts joves que com la Núria Farré, busquen un pis assequible per poder fer la seva vida.

Les claus del pis, un objecte de luxe per a molts joves que volen accedir a una vivenda

les dades

EL QUE NO S'HA FET

- ▶ No s'han creat les condicions mínimes necessàries per garantir el dret a l'habitatge.
- ▶ No s'ha incrementat l'oferta de lloguer. Només un 14% dels habitatges és de lloguer.
- ▶ No només no s'ha fet prou habitatge protegit sinó que les xifres han caigut: l'any 1996 se'n van construir 16.033; l'any 2002, només 6.936
- ▶ No s'ha fet res per evitar la proliferació de pisos buits els casos d'ocupació excessiva de vivendes
- ▶ No s'ha fomentat la rehabilitació dels barris.
- ▶ No s'ha optat per un model racional d'ocupació del territori. El model actual és "depredador" (Maresme, Costa Brava, Costa Daurada, Cerdanya, Vall d'Aran)
- ▶ No s'ha millorat la fiscalitat de l'habitatge. Al contrari, han desaparegut deduccions i han augmentat impostos.
- ▶ No s'ha acomplert el compromís de presentar una Llei d'Habitatge per ser aprovada aquesta legislatura.

LES PROPOSTES DEL CANVI

- ▶ Inversió total de 2.504 milions d'euros en la creació d'habitatge assequible.
- ▶ Nous habitatges protegits: 1.010 milions d'euros destinats a construir 42.000 vivendes noves (10.500 cada any)
- ▶ 480 milions d'euros per promoure el lloguer: la meitat de l'habitatge públic que es construeixi serà per llogar.
- ▶ Rehabilitació integral de barris d'atenció prioritària: 542 milions d'euros.
- ▶ Desgravació de 600 euros del tram autonòmic de l'IRPF per contracte del lloguer i any per a rendes inferiors a 21.000 euros/any
- ▶ Rehabilitació d'habitatges i gestió del parc construït: 472 milions d'euros, que permetran rehabilitar 37.000 pisos.
- ▶ Fer una llei d'habitatge que posi sòl a disposició dels promotors públics, les entitats socials i el sector privat que cooperin amb la nova política de vivenda.

CAOS EN EL PRIMER DIA QUE ES VENEN BITLLETS

La venda de bitllets de l'AVE, un altre nyap

Fins a primera hora de la tarda no va ser possible adquirir cap bitllet per poder estrenar la línia Madrid-Lleida, el proper 11 d'octubre. La reserva a l'estació de Lleida de Renfe estava bloquejada.

El primer dia de venda dels bitllets de l'AVE Lleida-Madrid va ser un caos, un desagori més per afegir a la llarga llista que acompanya l'alta velocitat d'aquest traçat. Va resultar impossible adquirir cap tiquet fins a la una del migdia. Els nyaps en la construcció de la línia van tornar a ser presents dissabte passat en l'estrena de la venda de bitllets i el caos es va apoderar de Renfe. Els qui havien matinat per arribar a l'estació de Renfe de Lleida convençuts que serien els primers a tenir plaça per la posada en marxa de la línia, l'11 d'octubre vinent, van quedar llastos. Cap dels vint trens de l'AVE que cobriran aquesta línia s'havien incorporat al programa informàtic i, per tant, ni es podien comprar, ni tampoc es podien reservar per mitjà del telèfon de reserves de la companyia. El servei va quedar bloquejat. Tot un fracàs d'entrada que es va allargar fins gairebé a la tarda. Alguns dels passatgers van optar per esperar però no va ser fins passades les dotze del migdia que el servei d'informació de l'estació va ser capaç de mostrar un imprès amb els detalls dels trens i els horaris de la línia.

El servei informàtic de Renfe no tenia introduïts els nous trens de l'AVE que faran el recorregut Lleida-Madrid

Mentre que a primera hora de la tarda ja va ser possible comprar bitllets per l'AVE Alstom a les taquilles de Lleida, el servei de reserva telefònica no va funcionar fins a les set del vespre, i encara ho va fer a batzegades. Els agosarats que viatjaran en aquest primer trajecte han hagut de pagar d'anada i tornada 86,4 euros, un preu que conté una rebaxa del 20%, i que si parlem de velocitat, també conté descompte ja que

tot i seguir autodenominant-se AVE, els combois circularan com a molt a 200 quilòmetres per hora. Els trens més ràpids tardaran dues hores i quaranta minuts per viatge, però la meitat faran el trajecte amb tres hores. Per aquesta denominada 'alta velocitat', els viatgers que hagin adquirit només bitllet d'anada de classe turista hauran pagat 54 euros, mentre que pel de classe preferent, amb més confort, hauran pagat 84 euros i 96 euros pel vagó club. Renfe ha programat per a la nova línia Lleida-Madrid deu trens diaris en cada sentit de la marxa, dels quals vuit són Talgo Altaria i els altres dos, AVE Alstom de la línia Madrid-Sevilla.

Joaquim Nadal recorda que els ajuntaments cedeixen terrenys per fer escoles

El cap de llista del PSC-Ciutadans pel Canvi a les comarques de Girona, Joaquim Nadal, ha instat a la protesta a tots aquells alcaldes que han cedit terrenys per construir escoles que el govern de la Generalitat encara no ha construït. El motiu d'aquesta invitació són unes declaracions de l'actual consellera

d'Ensenyament, Carme Laura-Gil, en les quals assegurava que la culpa de la manca d'escoles públiques la tenen els Ajuntaments perquè "no cedeixen sol públic al Govern català".

Nadal va afirmar que "hi ha molts casos a les comarques de Girona d'Ajuntaments que han cedit solars i que encara no han

visit la inversió en les noves escoles" i va remarcar que "més d'una vegada la Generalitat ha plantat cartells propagandístics anunciant futures inversions en els mateixos terrenys cedits pels ajuntaments".

Empresaris contra la gestió de l'ampliació de l'Eix

L'Associació d'Empresaris del Berguedà critica la forma com s'està construint l'ampliació de l'Eix del Llobregat (C-16) especialment en el tram entre Puig-reig i Gironella. Els empresaris demanen seny i diàleg a les administracions per intentar reconduir l'ampliació, i denuncien "la irresponsabilitat i la mala gestió política que s'està duent a terme" en l'ampliació de l'Eix del Llobregat fins a Berga.

D'altra banda, el sindicat Unió de Pagesos ha iniciat aquesta setmana a Gironella una campanya per informar els afectats de les expropiacions, de la manera com la Generalitat farà el procés d'expropiació i per oferir el seu assessorament en la matèria. Entre els vuitanta afectats hi ha propietaris de les terres agrícoles, però també masovers, que tenen cura de la terra, però no en són els propietaris, i que no estan contemplats de forma específica en el projecte d'expropiacions de les terres.

Franco al Museu del Cinema de Girona.

► Deu dies abans de l'estrena de la pel·lícula dels Joglars sobre la decadència de Franco "Buen viaje, excelencia!", i per anar fent boca pels impacients, el Museu del Cinema de Girona acull l'exposició "Els Joglars, francament". La mostra consisteix en un documental a l'estil del No-Do i una selecció de fotografies de Jordi Bover sobre el DVD que els Joglars van gravar abans de començar el rodatge de la pel·lícula.

Amb aquesta exposició els curiosos poden contemplar fins a mitjans de gener el procés de recreació dels últims anys del Franquisme que ha fet l'equip d'Albert Boadella, amb un impressionant Ramon Fontserè caricaturitzant Francisco Franco. Les imatges mostren les estones de rodatge de l'equip, els moments de relaxació i la preparació dels ambients que es rodaran finalment a la pel·lícula, i es converteix, així, en un avançament a l'estrena, el pròxim 10 d'octubre, de "Buen viaje, excelencia!"

LA PLATAFORMA PREPARA EL 16-N L'Ebre no vol "transvasistes"

La Plataforma per a la Defensa de l'Ebre repartirà per tot Catalunya 50.000 cartells amb el lema "Mai més un govern transvasista", durant les properes setmanes. L'objectiu és assegurar que el proper govern de la Generalitat es compromet a bloquejar el PHN, cosa que en paral·lel del portaveu de la Plataforma per l'Ebre, Àngel Aznar, és perfectament possible: "Un govern de coalició antitransvasament a Catalunya podria paralitzar el Plan Hidrológico Nacional en pocs mesos".

A més d'aquesta acció, els de la Plataforma per a la Defensa de l'Ebre donaran a conèixer el seu "Compromís per l'Ebre", un document que busca aconseguir l'adhesió dels candidats a la presidència de la Generalitat, i que garantirà que els firmants del "Compromís" paralitzaran el PHN de manera prioritària en cas que ocupin la presidència de la Generalitat.

el canvi que vol...

FIGURES: Jordi Sargatal, ormitòleg i membre de Ciutadans pel Canvi

"És absolutament necessari un canvi ambiental, per higiene. Hi ha manca d'il·luminació als equips que gestionen els parcs naturals i el patrimoni natural de les il·lusions. Cal revitalitzar-los i tornar-los a il·luminar. Vaig criar una cigonya fa 17 anys i tinc el petit privilegi d'entendre el seu llenguatge. Puc assegurar que els ocells de Catalunya volen el canvi."

BANYOLES: Jordi Bosch, portaveu del PSC a l'Ajuntament

"D'entrada el PSC és l'única garantia del veritable canvi, cap altre partit ho és, ni ERC. La gent que vol realment un canvi només pot votar socialista. Si ja li està bé com estem, ja sap el que ha de fer. Des de comarques

es troba a faltar molt una xarxa o engranatge perquè la gent es pugui manifestar culturalment"

MAIANS: Joan Sabaté, alcalde

"Tenim falta d'aigua. Hi ha previst un projecte de rec però està anant molt lentament. La Generalitat té les competències del canal 'Segarra Sud', però

només es construeix quan s'acosten les eleccions i no hi ha manera d'acabar-lo. No tenim l'aigua assegurada i això és un problema greu"

MATARÓ: Consol Prados, regidora i candidata a diputada al Parlament

"Els barris han estat els

grans perjudicats pels 23 anys de govern de GIU. Ara recuperarem el temps perdut. Farem que les escoles funcionin com cal; la Generalitat prioritzarà la promoció de pisos de protecció social; aportarem ajudes per a rehabilitar i recuperar els barris. Volem barris dignes i segurs on viure-hi sempre. Les millores només vindran amb el canvi"

SANT CELONI: Joan Castaño, alcalde

"Els representants municipals necessitem un govern a la Generalitat que estigui al costat dels

ajuntaments, un govern que col·labori amb el món local per donar més i millors serveis als nostres ciutadans i ciutadanes i, en aquest sentit, Pasqual Maragall és, sens dubte, el president que els catalans i catalanes volem, per crear un millor futur per al nostre país"

Crònica
de la precampanya

EL PSC OBRE EL DEBAT SOBRE EL QUÈ CAL FER

Maragall explica els plans del Canvi a tot Catalunya

En el camí cap al 16 de novembre, l'equip del Canvi ha plantejat la inversió de 2.500 milions d'euros en habitatge, l'actuació prioritària a 40 barris de Catalunya i un pla estratègic per el camp català

El candidat del PSC-Ciutadans pel Canvi, Pasqual Maragall, ha col·locat aquesta qüestió entre les prioritats del govern que vol dirigir a partir d'aquesta tardor. El compromís d'un fort impuls a l'habitatge públic, quantificat en la previsió de construir 42.000 pisos de protecció a tot el país és un dels primers missatges que els candidats del canvi estan explicant a la ciutadania.

Un altre eix bàsic de les propostes del canvi ha aparegut aquesta setmana: l'actuació prioritària en barris de Catalunya on la cohesió social i la convivència poden estar en situació de risc. L'equip de Maragall ha dissenyat plans d'actuacions concretes a 40 barris del país, amb la previsió de destinar-hi 542 milions d'euros durant els propers 4 anys-

Lleida, motor de la Catalunya agroalimentària

L'activitat política, intensa ja des de fa dies, ha portat Maragall a trobar-se amb cadascuna de les candidatures del PSC a les quatre circumscripcions catalanes. A Lleida, va visitar la Fira de Sant Miquel, al costat del nou cap de llista, Jordi Carbonell, i va anunciar la posada en marxa d'un pla estratègic que impulsi el món rural a

Pasqual Maragall, amb el cap de llista del PSC a les terres de Lleida, Jordi Carbonell (dreta) i Antoni Siurana alcalde de Lleida

Catalunya. Maragall vol que "Lleida sigui el motor de la Catalunya agroalimentària" i aposta per potenciar el seu caràcter de centre logístic de l'interior del país.

A la ciutat de Tarragona, el president del PSC va presentar la llista encapçalada per Lluís Miquel Pérez, però no va poder visitar la comissaria de policia perquè la Delegació del Govern no ho va permetre. En el debat sobre l'autogovern, un missatge de Maragall: "Si en aquesta legislatura no hem tingut un nou Estatut ha estat per culpa de Convergència i Unió i el seu pacte amb Aznar".

Tota l'oposició excepte el PP demana la dimissió de Mas i Homs pel cas Eurobank

Els membres de l'oposició van demanar la dimissió del Conseller de Economia Francesc Homs en la seva compareixença davant la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya per explicar l'actuació del Govern en el cas Eurobank. El conseller va haver de justificar la falta de comunicació al Banc d'Espanya i al ministeri d'Economia i la no intervenció del Govern sobre les mitges del grup, amb la més estricta aplicació de la llei.

Joaquim Nadal, del PSC, va demanar al conseller la dimissió com un acte d'honestat política, per no haver fet la feina que li corresponia. Els membres de l'oposició, a excepció del PP, van coincidir en acusar tant l'actual conseller, com Artur Mas, conseller d'Economia quan es va produir el cas, d'ocultació de dades essencials als diputats per la investigació del que va qualificar com a "bola financera".

L'oposició, amb l'excepció del PP, també va fer referència a l'actuació del Govern de la Generalitat, tot criticant que ha estat molt diferent en altres casos semblants, com èr exemple, el cas Aliança.

El PSC també va demanar a la Generalitat que posi en marxa "amb la màxima diligència i agilitat", un servei d'atenció, informació i assessorament pels afectats; que una institució externa a la Generalitat realitzi una auditoria i que des del Govern s'impulsi la immediata creació per part de la Federació de Mutualitats de Catalunya, del servei de Refugi Mutual que ja preveia la Llei de 1991.

El cas 'Eurobank' ha afectat milers de persones que han mostrat el seu malestar des del primer dia de la fallida

Mas vol fer un macroacte oficial amb jubilats a 25 dies de les eleccions

Convergència i Unió torna a convocar milers de jubilats en any electoral per celebrar el Dia Internacional de la Tercera Edat. El 6 d'octubre, a un mes de les eleccions, Artur Mas ha decidit reunir uns 18.000 jubilats al Palau Sant Jordi de Barcelona per celebrar una data que els anys 2000, 2001 i 2002 no va convocar més de 2.000 persones. La festa multitudinària només

té antecedents en l'anterior any electoral, el 1999, quan l'aleshores Conseller de Benestar Social, Antoni Comas, també va convocar 17.000 persones grans al Palau Sant Jordi, en un acte que va costar 17 milions de pessetes de diner públic.

El diputat socialista Joan Ferran creu que "per decència política" Mas no hauria d'assistir a aquest esdeveniment

que titlla de "poc honest" perquè té com a objectiu "instrumentalitzar electoralment" la tercera edat. Tot i les crítiques, Artur Mas ha dit que pensa anar al Palau Sant Jordi per explicar als 18.000 jubilats que estaran gaudint d'actuacions musicals, l'acció del govern català en aquesta legislatura. El PSC ha demanat a la Junta Electoral Central que estudiï aquest cas.

Pasqual Maragall va iniciar la setmana passada la campanya porta a porta acompanyat per l'alcalde de Barcelona, Joan Clos

EL CANVI FA CAMPANYA "PORTA A PORTA"

Al replà de casa

—"Bon dia, senyora, som l'alcalde i el candidat!"

Maragall va començar el porta a porta ja fa més d'una setmana, amb l'objectiu de donar a conèixer personalment el seu programa al màxim de llars catalanes. En aquesta ocasió, l'acompanyava l'alcalde de Barcelona, Joan Clos. Maragall va conversar amb els veïns de l'immoble situat al carrer Andrade, número 99, els va entregar el document del programa i els va explicar algunes de les propostes per al Govern de Catalunya, agrupades en 10 eixos bàsics: educació, gent gran, habitatge, serveis de salut, seguretat, treball,

escoles bressol, economia, infraestructures i autogovern.

Alguns veïns van conversar amb el candidat Maragall des del rebedor de les seves cases, i d'altres van oferir a la comitiva socialista i a tots els periodistes i càmares que l'acompanyaven de passar al menjador. En alguns casos, els veïns van aprofitar per fer arribar a l'alcalde Clos inquietuds sobre alguns aspectes relatius al barri de Sant Martí. Ja des del carrer, Maragall anava atenent les persones que se li acostaven entre encuriosides i sorpreses. Una jubilada va voler saber si li apujarien la seva pensió, que actualment és l'e-

quivalent a 66.000 pessetes.

—"El Pujol només em dóna 4000 pessetes més, Maragall, tu què faràs?" El candidat socialista respongué amb sinceritat que "primer hem d'arribar, obrir la caixa, veure què es deu, veure quan queda i si podem, pujar pensions, les pujarem".

Molt entusiasta es mostrava un seguidor del Barça que confessà a Maragall que "jo us voto encara que ho fessiu malament. Com el Barça, jo sóc culé i ho seguiré essent encara que juguï malament."

Els càrrecs electes i membres de les llistes al Parlament del PSC-Ciutadans pel Canvi es volcaran en els porta a porta, i realitzaran unes 200.000 visites personalitzades a llars de tot Catalunya, per fer arribar de primera mà les propostes i objectius que vol desenvolupar Maragall des de la Generalitat.

EL CAMP DE TARRAGONA

Lluís Miquel Pérez
cap de llista per Tarragona

“Som la segona àrea metropolitana de Catalunya i ens cal la unitat d'acció entre administracions”

Lluís Miquel Pérez, alcalde de Reus, té clar que amb el PSC al govern s'acabaràn les “suplències descarades que els consistoris fan de competències que són de la Generalitat”, i desapareixerà la sensació de “desempar” instal·lada al món local.

—Quina és la prioritat bàsica del PSC al Camp de Tarragona els propers anys?

—Aconseguir vertebrar la gestió del territori per aprofitar les immenses possibilitats que té. No en va és anomenada ‘la nova Califòrnia’. Som la segona àrea metropolitana de Catalunya i ens cal que totes les administracions unixin esforços... amb ports, aeroports, tren d'alta velocitat, entramat diversificat de sectors econòmics, d'indústria química... Cal que ens situem

davant dels fets consumats i vertebrarem el territori.

—Amb la vegueria?

—Exacte, l'àmbit de gestió ha de ser el lloc de trobada entre administracions, digues-li vegueria, digues-li consell regional. Un lloc que sumi i no creï rebecs.

—L'aeroport és un punt clau de l'àrea?

—I tant, però el moll de l'os del problema és la seva gestió, que encara és d'AENA. L'aeroport de Reus, el de Barcelona i el de Girona podrien crear un front amb servei transcontinental important. Es dona el cas que fins i tot dels Ajuntaments posem diners per promoure vols, però no podem participar en la seva gestió. Si a França es fa, perquè aquí no? La realitat és que CiU sí que legisla, però sobre aeroports no propis.

—I tindrà prou força el PSC a Madrid per aconseguir-ho?

—Si als ports s'ha pogut fer, s'ha pogut descentralitzar les gestions, perquè no als aeroports? És una qüestió d'imposar la racionalitat.

—Com es percep la tasca de la Generalitat des d'aquí?

—N'estem tips. Aquí tot recau

sobre els Ajuntaments. Estem molt mal dotats de serveis i les persones: de la tercera edat, de residències, d'atenció domiciliària... Fem suplències descarades de les competències que són de la Generalitat. A mi el que magraria és poder tenir un govern que considerés els Ajuntaments com a administracions col·laboradores. Però estem desemparats i recelosos quan veiem apropar-se algú de la Generalitat. Crec que és desig de tot el món local poder tenir al costat el govern.

—La resta de Catalunya coneix molt Tarragona... per les cues i els peatges.

—És clar, estem acostumats a diari a les cues de Cambrils fins al Vendrell. I això no pot ser, on és el famós tercer carril de l'A-7 pendent fa anys? Encara que tampoc seria la solució perquè un dels embuts diaris són els peatges intermitjos. S'ha de pagar si cal, però al sortir de l'autopista. Ara els peatges són barreres i fan de taps.

—Quan es connectaran AVE i Euromed?

—Aquí ens hem posat d'acord per on ha de passar la línia

d'ample europeu, i això és tenir molt de camí fet, a pesar dels problemes ja coneguts. L'estació central d'El Camp serà un punt neuràlgic dels dos eixos més importants de l'Estat: l'eix Ebre-Centre-Nord (Saragossa-Madrid) i l'eix del Mediterrani, de Nord a Sud. Pel que sabem, la connexió de la línia Madrid-Barcelona-França amb l'eix del Mediterrani amb un intercanviador a El Camp es produirà cap al 2007.

—La gent es queixa de males comunicacions.

—És clar que s'ha de reclamar més inversió però entre d'altres qüestions és clau establir un títol únic per tot l'àmbit regional, com ja es fa a Barcelona. El Camp de Tarragona és un mercat territorial unificat, que es mou molt internament i té una gran mobilitat obligada. Abans de les eleccions vam aprovar amb gran pompa la creació de l'Autoritat del Transport Regional, però pel que sembla va ser electoralista: no s'ha fet res. S'ha d'estudiar la viabilitat d'implantar el metro lleuger, i fer una tarifa unitària.

TARRAGONA

Comunicacions del segle passat

El Camp de Tarragona és la segona àrea metropolitana de Catalunya amb unes perspectives de desenvolupament que ja voldria per ella la resta de Catalunya no “barcelonina”. Les comarques de l'Alt Camp, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat, el Tarragonès i el Baix Penedès són a l'estil de “la nova Califòrnia”, un compendi d'indústria, turisme, recerca, nusos neuràlgics de comunicació, aeroport, i el lideratge estatal del transport de mercaderies de la mà del port. Amb tot, els déficits de mobilitat i d'infraestructures són el malson de molts ciutadans. “La descompensació territorial és gran, excepte les vies grans, la resta són impracticables, com la Nacional. Si vols anar a l'interior és fatal i això, a la Costa Brava, no passa. Aquí, si perllis de treure deu combois com han fet a la línia de Portbou, ens quedaríem sense tren”, ironitza el Xavi, que viu a Falset i treballa a Barcelona: quatre hores diàries de tren. Un trajecte que compensa només econòmicament; “amb cotxe ets a Barcelona en una hora, però et costa quatre vegades més”, explica l'Arnau, en igual situació, però resident a Reus. Conscient d'això, el PSC ha posat l'èmfasi de bona part del programa electoral en les propostes de mobilitat de la zona. “És imprescindible fer la nova autovia Tarragona-Valls-Montblanc, que permeti l'enllaç amb la N-II i asseguri la connexió cap a l'interior de l'Estat”, explica l'economista Martí Carnicer, tercer a la candidatura de Tarragona. Però a la vegada, potenciar el desenvolupament vol dir també “impulsar la recerca en la indústria i vincular-la a la Universitat Rovira i Virgili”, afegeix. Tor plegat però amb una vertebració com a regió per tenir prou força com, per exemple, reclamar que s'avançi el desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Un aeroport amb dos milions de passatgers pel 2015

El PSC aposta especialment per l'impuls de l'aeroport de Reus, amb un pla director que possibiliti el trànsit de mercaderies i el converteixi en punt de referència dels vols regionals europeus. De fet, els recents esforços per acollir companys com Hapad-Lloyd Express o Ryanair mostren la voluntat de convertir l'aeroport en un dels centres bàsics de desenvolupament econòmic i punt de confluència de les connexions ferroviàries ràpides (AVE i Euromed) de la zona. Per això el pla director que vol impulsar el PSC proposa arribar als dos milions de passatgers el 2015, gairebé el triple de l'actual.

De què ha servit la declaració de patrimoni de la Humanitat de Tarraco?

Fa dos anys que la Unesco va declarar el conjunt arqueològic de Tarraco Patrimoni de la Humanitat. Aquell va ser un moment per llançar les campanes al vol amb la consciència que el nomenament era una de les millors injeccions pel desenvolupament de la zona. Però el regal a la ‘humanitat’ es va quedar aquí. “No s'ha fet res des d'aleshores”, es queixa el cap de llista socialista, Lluís Miquel Pérez. Al Camp de Tarragona, on un sector molt important és el turístic, i s'està treballant per arreglar la seva convivència amb la indústria química, aquesta seria l'oportunitat d'apostar per un turisme de més qualitat. “Tenim també la figura de Gaudí, Pau Casals, Miró, i això hauria de significar una aposta per la via Toscana” és a dir, per ampliar el sector turístic al conjunt de tota la regió, no només al litoral i en molts més àmbits. A 30 km. endins hi ha muntanyes, elaboració de productes artesanals, turisme rural i una atractiva cultura gastronòmica i vinícola. Però la declaració de la Unesco no ha servit encara per començar a esbrinar totes aquestes possibilitats i aquesta és una de les signatures pendents que reclama amb força el PSC.

gent amb cara i ulls

Martí Carnicer
economista

Quart a la candidatura de Tarragona i conseller d'economia i finances del govern a l'Ombra. Exalcalde d'El Vendrell, nascut el 1951. Va participar a l'Assemblea de Catalunya. Militant històric d'esquerre. Com a diputat, afrontà la seva cinquena legislatura.

Teresa Carrera
assistent social

La número tres a la llista per Tarragona. Nascuda el 1950 a Cantàbria, viu a Tarragona des del 1977. És funcionària de la Diputació de Tarragona des del 1980, ara com a tècnica de mediambient i abans als Serveis Socials. Afilada a CCOO i militant del PSUC.

Núria Segú
regidora Aj. Valls

Cinquena a la candidatura de Tarragona. Milita a Còrc des del 1999. Nascuda a Vilabella (Alt Camp) el 1964 i resident a Valls, és regidora d'aquest Ajuntament des del 1999. Historiadora i diplomada en biblioteconomia. Com a diputada, afrontà el segon mandat.

Carme Alba
professora

La número setze de la candidatura per Tarragona. Nascuda a Còrdoba el 1965. Viu a Constantí, localitat on ha estat una activa impulsora social. Professora, és mestra interina del Departament d'Ensenyament. Afilada al PSC, i a la FETE-UGT, des del 1999.

Àngels Heredia
economista

La número dotze per Tarragona i una de les més joves candidates. Nascuda el 1973 a Torrelavega (Cantàbria). La seva família es va traslladar a Falset fa 19 anys. Ha estudiat Geografia i Història a la URV. Fa de professora, treballa pel Departament d'Ensenyament.

Francesc Vallès
professor de dret

Número set per Tarragona. Nascut a Reus el 1971 i afiliat al PSC des del 2000. És professor de Dret Constitucional de la UAB des del 1994. Màster en dret per la Universitat de Georgetown a Washington. Exmembre del Claustre General i de la Junta de Govern de la UAB.

LÍNIA DIRECTA

finestra oberta

Josep González i Sala
president de PIMEC-SEFES

"Als empresaris de les pimes no ens preocupa qui governi, tots els partits catalans són prou madurs"

—Què demanen els petits i mitjans empresaris al Govern de la Generalitat que sortirà de les properes eleccions?

—Que hi següessi havent una política específica per les pimes. Uhem tingut tant amb Convergència aquí com amb el PP a Espanya. Hi ha una contínuïtat que no han de trencar ni el govern ni l'oposició. El nou Govern ha de potenciar les infraestructures, com per exemple, el desdoblament de l'A-7 o l'AVE. Ha de defensar que les competències de l'antic Forcem es donin a Catalunya i potenciar la Formació professional i el contracte dual que permeti la formació i el treball. Necessitem treballadors qualificats, s'ha intentat però la realitat ens ha desbordat. Necessitem més gent qualificada i menys gent sense qualificació. En aquest camp és imprescindible fer-ho millor.

—Què és el que destacaria tant en l'aspecte positiu com negatiu dels darrers anys de Govern?

—En positiu hi ha hagut un reconeixement de les pimes, el Govern ha pensat en clau de pime. Ha sigut positiva la creació de l'Institut Català de Finances i d'empreses de capital de risc.

En l'aspecte negatiu destacaria que encara falten mecanismes per consolidar els projectes a l'estranger.

ger. Un altre problema a resoldre és el de l'administració única.

—Quin paper pensa que poden jugar les petites i mitjanes empreses catalanes en la economia globalitzada en la que estem vivint?

—Si volem continuar essent competitius hem de continuar consolidant-nos en els mercats exteriors. Hem d'establir col·laboració amb altres països, tot i que Catalunya dins de l'Estat és la autonomia que més ha fet en aquest sentit. No hem d'oblidar que les pimes són les grans creadores de llocs de treball.

—Com veuen els petits i mitjans empresaris la perspectiva d'un canvi polític al Govern de la Generalitat?

—Tots els partits catalans són prou madurs per saber el que fa falta a les pimes, que són les principals creadores de llocs de treball. Des d'aquest punt de vista, no ens preocupa qui governi a Catalunya. Cap partit farà res que suposi un trencament de la situació actual.

Queda molt per fer en el camp de la supressió de les barreres arquitectòniques

A causa d'un accident de trànsit he de desplaçar-me en cadira de rodes, i per tant, el grau de mobilitat del que dispo és mínim. No cal dir la importància que té per a mi el tema de la supressió de barreres arquitectòniques i les adaptacions que han de tenir els locals, establiments, vies públiques, edificis, etcètera.

Antoni Canosa i Ribalta, regidor del PSC-PM de l'Ajuntament de Santa Coloma de Queralt.

Recordo l'estiu passat quan amb la família vàrem decidir anar a dinar a un lloc de la platja. Vàrem optar per buscar un restaurant al qual es pogués accedir i, com és lògic, poder anar al lavabo com qualsevol persona. Dons us podeu creure que després de bàrcum durant una hora no vàrem poder trobar cap restaurant en el qual es pogués entrar al lavabo, a més d'algunes voreres a les quals no es podia pujar sense la corresponent ajuda?

Que vol dir tot això? Dons que queda molt per fer en el camp de la supressió de barreres arquitectòniques.

Només he posat un exemple de la supressió de barreres arquitectòniques però pensem que les persones amb disminució física, encara que som les més nombroses, no som les úniques disminucions que hi ha. No oblidem les disminucions visuals, auditives, psíquiques, i mentals.

Les persones que patim alguna disminució no volem haver de pensar abans de sortir de casa si podrem entrar en un lloc, si trobarem esglaons, si podrem comunicar-nos si trobarem obstacles al carrer, etc... Volem sortir com tots i poder anar a tot arreu.

Per solucionar aquests problemes s'han de destinar recursos començant pels processos d'autonomia personal, el suport a les famílies i dotar les administracions locals de recursos específics per a la supressió de les barreres arquitectòniques i de comunicació.

les teves opinions

Escriu les teves impressions a www.aramaragall.com a l'apartat "la teva opinió".

► Em sent violat cada vegada que es posa de manifest l'anticatalanisme que es fomenta a les Illes. Puc assegurar que no tothom pensa com Matas o Aznar, que hi ha gent aquí que no oblidà qui és i que també vol un estat federal, tot i no saber-ho. Hi ha molt de desconeixement i recel aquí perquè molta gent creu que els catalans volen les Illes com una colònia, no com a germans. S'ha de fer un esforç per canviar aquesta nefasta mentalitat. Res més, donar-vos ànims per seguir lluitant per la nostra identitat.

Francesc Pons Pérez

► Hola Pasqual, sóc una estudiant de Ciències Polítiques que té moltes esperances dipositades en tu. Malgrat que en moltes ocasions em costi entendre determinats polítics, vull que sàpigues que per mi ets un model a seguir. Només volia donar-te ànims pels atacs contra la teva persona i les teves idees per part de molts polítics. Que sàpigues que hi ha molta gent que pensa com tu, i que demanem un canvi urgentment. Et demano que no tinguis por i continuis sent fidel a tu mateix i les teves idees. Ànim Pasqual!

Elena

► Estic totalment d'acord amb la idea que cal estrènyer els lligams entre les comunitats autònoms que un dia van formar part de la Corona d'Aragó, per múltiples motius, no només històrics o lingüístics, sinó també actuals i econòmics. Crec que una bona manera de potenciar el sentiment d'unitat entre aquestes regions seria celebrar les eleccions autonòmiques de Catalunya, Balears, València i Aragó el mateix dia. D'aquesta manera, els problemes comuns (transvasaments, autopistes, AVE, destrucció del litoral, i també, és clar, llengua i cultura) en serien els protagonistes. I lògicament les solucions també haurien de ser comunes.

Fran Raya

enxarxa

Xarxa Maragall

La xarxa MaragallX Catalunya ja té a punt tot el merchandising per aquesta campanya. Es tracta de roba còmoda i d'objectes amb un grafisme acurat, obra de Xavier Mariscal, que es poden adquirir a un preu assequible: 6 euros.

D'entre els objectes que trobareu a l'Espai Maragall de Barcelona, al Carrer Mallorca 255 (entre Rambla de Catalunya i Passeig de Gràcia) us mostrem aquesta samarreta tipus T-shirt (davant i darrera) i aquesta samarreta sense tirants per a noia.

També els podeu adquirir per telèfon trucant al 900.199.800.

L'entrevista Angels Barceló

Va iniciar la seva carrera professional a Catalunya Ràdio i passa als serveis informatius de TV3 quan aquesta comença les seves emissions. Ara observa la realitat catalana des de Madrid.

Viu a cavall entre Barcelona i Madrid, pendent dels resultats del futbol cada diumenge, per saber si ha d'entrar a la redacció amagant la mirada, o estirant el coll. I això és així des que el 1997 va decidir llançar-se a l'aventura de dirigir i presentar un informatiu estatal, a Telecinco. Sis anys després d'arribar a Madrid, l'"Anyiels", com li diuen allà, és la imatge del prestigi que han assolit els seus informatius.

—El canvi que ha viscut el Barça, com l'has viscut des de Madrid?

—Molt bé, perquè els canvis són bons a tots els nivells: a nivell polític, a nivell d'institucions... crec que les coses s'han de moure, perquè sinó, s'enquisten. Joestic contenta, encara que esportivament no ens vagi bé. De moment! Ha entrat gent jove, que sembla que com a mínim té ganes de fer coses. Això és bo. que les coses es belluguin a tots els nivells.

"La imatge que s'exportava de Catalunya no era correcta perquè la va patrimonialitzar CIU"

—I a banda dels Barça-Madrid que pateixes cada dilluns, ¿encara vius el debat Catalunya-Espanya?

—No, ja no. Al principi sí, quan vaig arribar, però crec que el govern del president Aznar ha demostrat que aquest debat era invenció d'uns quants. El que sí em pregunten és per la política catalana, pel que passa a Catalunya...

—Ja no tenim mala imatge, els catalans?

—No. És que la imatge que s'exportava de Catalunya a Espanya no era la correcta, perquè la va patrimonialitzar CIU. Pensaven que

"Els canvis són bons a tots els nivells: les coses s'han de moure, sinó s'enquisten"

aquella era la imatge que havien de donar de Catalunya, però ells mateixos es van adonar de l'error.

—Estan pendents, a Madrid, de les eleccions autonòmiques?

—Mira, sí. Així com les de Madrid tenen massa soroll de fons, estan molt aviciades; les eleccions de Catalunya les veuen com un test per a les generals. Estan molt intrigats pel que pugui fer en Maragall.

—I al revés? Penses que les eleccions a l'Assemblea de Madrid podrien influir en les catalanes?

—Crec que no, perquè els catalans són molt llestos, i la política que es fa a Madrid no té res a veure amb

la que es fa a Catalunya, almenys a nivell autonòmic. A un votant socialista català no li afecta el que pugui passar amb els votants socialistes de Madrid. No té res a veure.

"A un votant socialista català no li afecta el que pugui passar amb els votants socialistes de Madrid"

—Continuem comparant: les relacions entre els mitjans de comunicació i el poder, són iguals a Barcelona que a Madrid?

—No! són molt diferents. Aquí a Madrid els mitjans formen part del

poder polític, hi ha amistats, conxorxes i connexions entre alguns periodistes i els cercles de poder...això a Catalunya

no existeix. Hi ha periodistes amb molt de poder fins i tot sobre els propis polítics!

—I com navegues, en aquest mar?

—Doncs d'una manera molt complicada. Perquè aquí et situen políticament encara que no l'hagis pronunciat mai (i jo no m'he pronunciat mai) però aquí et posen l'etiqueta només arribar, diuen "estàs amb mi, o contra mi", i com que veuen que soc més progressista que ells, m'han posat l'etiqueta de socialista. Ho sigui, o no ho sigui, m'han etiquetat. ●

diccionari del canvi

Josep M. Fonalleras

Adéu, pediatre!

D'entrada m'haurien de permetre una llicència antropomòrfica: Catalunya és femenina. Potser és exagerar, però m'han de reconèixer que no sóc el primer a tenir la idea i la identificació que els proposo té una llarga tradició literària. Ho assumim, doncs: La Catalunya. Si anem una mica més enllà, en l'intent de calcular l'edat biològica d'aquest ésser, hem de convenir que Catalunya no ha fet el canvi, amb la qual cosa és fàcil de concloure que parlem d'una nena. Fer el canvi, segons el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, és equivalent (una dona) a tenir la primera menstruació. La definició, si ens hi fixem, és errònia, perquè el concepte de menstruació va lligat al de dona, i, en conseqüència, no hauria de poder ser que una dona tingués la primera menstruació sinó que ens hauríem de referir a una nena que, amb la primera menstruació, esdevé dona. Però aquesta és una altra història. Jo em referia a fer el canvi, una expressió que va lligada indefectiblement a les variacions orgàniques, però que conserva, en un sentit ampli, la percepció d'un salt cap a la maduresa, l'abandonament de l'edat infantil, l'estirada, la metamorfosi.

Si partim de la base de la Catalunya femenina que deïem abans, hem de reconèixer, abats i desolats, que la nena encara és nena. És a dir: que encara juga amb un súper que té monedes de plàstic, encara construeix vies de tren i carreteres en miniatura, i encara no sap escriure amb lletra lligada. ¿Què li fa falta, a la nena? Que ha de fer el canvi. Vostès em poden dir: "Oh, això rai. Aquest és un procés imparable. El temps juga a favor nostre". Lamento contradir-los. Si a hores d'ara encara és a la pubertat, potser que consultem un especialista. Si finalment arribem a la conclusió que no es tracta d'un problema fisiològic, aleshores haurem de pensar que, a la nena, potser li cal una empenya ideològica, un ajut d'esquerres, nacional i progressista, perquè la nena canviï l'ànima de nena per una ànima adulta. Perquè digui adéu, i ja és hora, a la consulta del pediatre privat, que encara l'amanyaga quan diu que li cal una vacuna.

Josep M. Fonalleras és escriptor i periodista. Col·labora a El Punt, 9Esportiu, La Vanguardia, Catalunya Ràdio i RAC-1. El seu darrer llibre publicat és un recull de la seva narrativa des del 1982 fins el 2002 amb el títol de "Llarga Vista".

www.maragall.org